

בשם חברי בכלא הישראלי, אני מגיח את הזר הזה על קיברו של גיבורנו, ג'מאל עבד אל נאצר. תיסיר קובעה, יושב ראש אגודת הסטודנטים הפלסטינים ל-שעבר, אשר גורש לא מכבר מישראל לא-חר שלוש שנים בכלא. מפנה לעבר העיתונאים הרבים, שליוו אותו והגיעו לקהיר, והסביר:

זה המעשה הראשון שלי ברבע ש' הגעתי לקהיר מביתר. כאשר נודע לי ידידי בכלא שהשלטונות עומדים לשחרר אותי ולגרש אותי, ביקשו ממני לשם זר פרחים על קיברו של הראוי.

סתירה עדינה. בזמנו, כאשר ישב תיסיר קובעה בכלא שכם, איפשרו לו השלטונות לקיים בית-ספר לאסירים, ור לפגוש עיתונאים רבים. בראיונות, אמר קובעה כי השלטונות מתייחסים אליו בהגינות. אולם מיד לאחר שיחרורו, סיפר לעיתונאים הערביים סיפור שונה — כיצד עונה בכלא הישראלי, במיוחד ב-מחנה צריפין. על סתירה זו, נתבקש ב-בוע שעבר להשיב מעל גלי האתר של קול פלסטין מדמשק. סיפר קובעה: "נכון, בהתחלה התייחסו אלי יפה מאוד. נתנו לי לפתוח ביתה לאסירים. גם הירשו לי להביע את דיעותי בחופ' שיות לעיתונאים הישראלים והזרים שנפ' גשו איתי בכלא. מנהל הכלא אפילו איפ' שר לי לעבור מתא לתא, דבר שאוסרים בדרך כלל בבית-הסוהר. על תנאים אלה סיפרתי אז לעיתונאים."

עניינים בחשמה. מה השתנה איפוא טען קובעה: "אבל לאחר שנה בערך, הור' עברתי לכלא אחר בתוך פלסטין הכבושה. זה היה כלא צבאי בסרפנד. שם עינו אותי קשות, השתמשו אפילו בחשמל, שנקשר לאבר המין שלי. הם רצו לדעת פרטים על החזית העממית, אליה אני משתייך, על אגודת הסטודנטים הפלס-

סטודנט קובעה

פרחים על קיברו של נאצר

טינאים, ועל קשריה בארצות ערב ובעולם. כמובן שלא השיגו ממני דבר. התמונה אם כן ברורה מאוד. האויב ניצל את הטובות, שעשה לי בתחילת המו-ר, למטרות תעמולה נגד האמת המו-רית. בעולם על פעולותיו האכזריות. זה ברור לי במיוחד עכשיו. לאחר שראיתי כמה כתבות שפורסמו בעולם, על התנאים הנפלאים כביכול שהם מגוררים הא-סירים הערביים בבתי-הסוהר של האויב."

פסלים

משיברי,,פאנטומים"

אחסן מוח'תאר היא אחת האמניות הידועות במצרים. השבוע, כאשר נפתחה בקהיר תערוכה חדשה שלה, התברר כי תחום כישרונותיה אינו מוגבל לפיסול ו-ציור, אלא לאמנויות יפות נוספות כגון צליפה:

מי צריכה להתפשט - התלמידה או המורה ?

הדבר הזה? האם על התלמידה להתפשט בכדי שהמורה תסביר לה את שיעור המין — או שמא על המורה להתפשט?

ד"ר עותמאן פארג', מרצה בבית-ספר תיכון לבנות ולבנים, קבע:

"אני מלמד שיעורי טבע, ומרגיש כיצד התלמידים והתלמידות מגלים ענין כאשר השיעור דן לעיתים בגוף האדם. זה מו-כיח כי המין הינו נושא המעסיק את ה-צעירים". הוא הביא דוגמה לחינוך מסו-ר לפי: "באחד הימים הגיע לידי ספרון בן 40 עמודים, כתוב במכונה כתיבה. היו

הילדים, מציצים לחדר-השניה של ההורים. שום דבר חדש. הם עושים בדיוק מה שלמדנו בכיתה."

בו הרבה סילופים ודברים זולים על המין, ודבר זה היה נמכר בשלוש לירות (מצ-ריות). אז היגעתי למסקנה כי אנחנו פוש-עים לגבי הילדים שלנו. בזאת שאיננו מאפשרים להם להבין דבר זה בצורתו הנכונה."

ד"ר נאואל אליסעדאוי, רופאה כללית: "זה מור מאוד שבמאה העשרים, בו האדם הגיע לירח, שומרים עדיין אצלנו בסוד, כל דבר הנוגע למין. לאברי-מין, ולכל ההתפתחויות הנפשיות העוברות על הצעירים. אני מציעה לשלב בדריס אלה בתוכנית הלימודים שלנו."

ה'רשייך עבד אל-רחמאן אל-ג'ארג' לא התנגד לכך, לדעתו, סיפרי הדת המוסלמית אף מלמדים על המין. הוא הביא כדוגמה את הפירוש בקוראן על הנקיון. שם מוסבר על יחסי-מין בין גבר לאשה, על מחזור ועוד, הסביר ה-שייך הכבוד. לדעתו אין הקוראן מתנגד כלל לחינוך מיני — בתנאי שדבר זה יוסבר מהבחינה הדתית — אשר לדעתו תואמת את תפיסת המדע.

לעומת אנשי המדע, היה הרחוב המצ-רי שרוי בחילוקי דעות: "היה הרחוב המצ-רי במישאל שחוצאותיו נמסרו בסימפון יון. ענתה עקרת-בית: "מה חסר לילדים שלנו שעליהם ללמוד דברים רעים? לא מספיק שהם לומדים בחיוב? לעומתה, טענה אחרת: "זה בכלל לא רע. לפחות שהבחורה תלמד לשמור על בעלה, שיהיה לה כמו טבעת באצבע שלה."

תומכת אחרת ברעיון החינוך המיני היתה אשתו של מהנדס, שסיפרה כי מצאה פעם בין ספרי ילדה, "תמונות מיניות מוזעזות", ומשום כך היא מעדיפה שהם "למדו על זה באופן גלוי."

בתום סימפוזיון החליטו המשתתפים לתבוע כי עוד בשנת הלימודים הקרובה יפעיל משרד החינוך תוכנית הסברה מ-ינית. וכי המורים שירצו ללמד את הנושא, יעברו קורס השלמה מיוחד.

בתגובה, החליט משרד החינוך המצרי "ללמוד את הבעיה בדחיפות."

כנס לאיזור הקו הקדמי של התעלה, ש-הוא שטח סגור לאזרחים, בוודאי שלגשים? לדברי האמנית, קיבלה אישור מיוחד לכך, שאת הוצאותיה אטם יכולים לראות ב-תערוכה שלי: כמעט כל הפסלים עשויים מרסיסי פגזים, תרמילי כדורים, ושיברי פנטומים ישראליים."

"את רוב הזמן הפנוי שלי, גילתה לכתבים, אני מבלה בקו התעלה. פעם, ראיתי שם חייל ישראלי, בעבר השני, מהלך זקוף-קומה. לא יכולתי להתאפק, לקחתי רובה מאחד החיילים, והצלחתי לצוד את החייל."

אמנות קרבית. כיצד הצליחה להי-

● על כל החנויות והבתים השייכים לתושבים בני דת ההינדו, מצוירת את ה' גדולה. הסיבה: בדיוק כמו האות ה' על בתי היהודים בתחילת השלטון הנאצי בגרמניה: כדי שתחילת ידעו לאן הם יכולים לפרוץ, לשדוד ולהכות.

● על בתי התושבים המוסלמים, החד-שים קצת בטוחים יותר מאימת הצבא, תלווים שלטים: "בית זה — מוסלמי, כי הגנה פורחא."

● על דלתות בתיהם של מעט התוש-בים הנוצריים מצוירים צלבים. הנוצרים עצמם עונדים צלבים אדומים על בג-דיהם, כסמל לחשינות מהתעללות החיילים.

מבחדעם. כך נראית היום עיר אופיי-נית בפקיסטאן המזרחית, כמו למשל ה-עיר פארידפור, השוכנת כ-200 ק"מ מ-דאקה, בירת בנגלה-דש. הלא היא פקיס-טאן המזרחית. טבח-העם כבר נסתיים ב-פארידפור, כמו בשאר חלקי הארץ. הש-חיתות ההמוניות נגמרו, עתה, ממשיך הצבא המערב-פקיסטאני, שנשלח לדכא את מרידת החבל המזרחי. בדיכוי התוש-בים ההינדואים — שעמדו בראש ה-ת-ביעה לצמצאות — ללא שחיתות. סתם בשיטות הנאציות הישנות והטובות.

צבא הכיבוש אינו מסתפק רק באיתור הקורבנות. כמו הנאצים באירופה הכבו-רה, הוא תובע שיתוף-פעולה מהתושבים.

עריפת ראשים. כבמרביית חלקי בני-גלה-דש, גם בפארידפור לא היתה קיימת איבה משמעותית בין הרוב המוסלמי ל-

מיעוט ההינדואים. הצבא ניסה ליצור איבה כזו בכוח. לעיתים — בדרכים גסות, על-ידי אילוצם של מוסלמים לבזוז את בתי ההינדואים שבסכנותם. תוך איום שאלה שלא יעשו זאת, יוענשו. לעיתים — בדרכים עקיפות: באפריל, נערפו בכיכר המרכזית של העיר שני תושבים הינדו-אים, וגופותיהם נגרפו. במקרים אחרים, כאשר ביקשו תושבים הינדואים להמיר את דתם לאיסלאם, כדי להציל את חייהם, הם נורו בפומבי.

חיי כלב. שינאה, טרור, פחד וחשד ממלאים את האוויר. התושבים ההינדואים חיים כחיות, מוכנים להימלט כל רגע. כעשרת אלפים מהם חיו בעיר לפני ש-שת צבא הכיבוש. מספר בלתי ידוע נש-חט או נמלט להודו. לאחרונה, חזר חלק מהפליטים. לא בגלל הבטחתו של נשיא פקיסטאן, יחיה חאן, להחזיר את החיים לנורמליוזאציה — אלא בגלל שבמחנות הפליטים בהודו הם צפויים למוות מרעב או חולי-רע, ואילו בכל מקום אחר בפקיס-טאן המזרחית, המצב דומה. אם לחיות כמו כלב, או למה לא בביתו? אמרה תושבת מקומית בת 70, בעלת פצע מכוויר בצווארה. "אני מתחבאת כל ה-ל-י לה בשדות. ביום אני מתחמקת לרחוב עוברת כמה שעות. ומנסה להתפרנס."

מאות נשחטו. זקנה זו נמלטה מפני הצבא, ביום שנכנס לעיר. כאשר שני חיילים תפסוה, היכו אותה, קרעו מעליה את תכשיטיה, וירו בה, כשהם מצמידים את קני רוביהם לצווארה. הם השאירו אותה על אם הדרך, מתה לדעתם. בדרך נס, ניצלה ממוות.

היא היתה בר-תמול. מאות מתושבי עירה נשחטו באותו יום, אלפים נמלטו. כיום, פחות ממחצית מ-35 אלף תושבי פארידפור חזרו לבתיהם, העיר נראית כעיר שוממת, מוכת מגפה.

כמו הארץ כולה, ששישה מיליון מבניה יושבים במחנות פליטים מעבר לגבול.

אמצות-הברית

גניבת עיתונים

במליוני דולר

גנבים, כידוע, אינם בוחלים בכלום. הם גונבים גשרים, פילים, רכבות ואבזורים דומים. עתה מתברר, שגם עיתונים הם נושא טוב לגניבה. טוב מאוד אפילו, כי גנישה חשפה המשטרה רשת שהורויה מליון וחצי דולר בשנה, במשך שנים מספר, מגניבת העיתון דיילי ניוז.

(המשך בעמוד 12)